

OPINIONS

Tornabous, febrer 2010

Nº 15

En Pau i la Roseta [6]

Van anar passant els dies i a en Pau no li va costar gens acoblar-se als horaris de feina i de lleure que li proporcionava el seu nou treball.

Feia dies que pensava escriure a la Roseta però, volia fer-ho en un moment de descans de cos i d'ànima. El cansament que li quedava després del tràfec de tot el dia feia que la seva ment estès col·lapsada sense ganes de rumiar i amb poques ganes d'escriure. Quan arribava la nit només tenia ganes de sopar, jeure en el seu jaç, fer volar coloms i adormir-se pensant en la seva Roseta.

Un diumenge, va decidir posar la paraula "lliure" a tant esforç. Es va llevar de bon matí. Duia posat el pantaló del pijama, doncs no li agradava dormir despullat, i degut a tanta calor com feia, la seva esquena i el seu pit, envellutat de masculinitat, eren plens de gotes de suor. Per refrescar-se, amb molta decisió, va agafar tovallola i sabó i va anar a banyar-se al riu. L'aigua era freda, i quan hi va posar els peus, la primera intenció va ser de recular i només mullar una mica els llocs on li feia més falta però, va pensar que els covards no van enlloc i de puntetes, gesticulant amb els braços per la impressió i dient alguna paraulota s'hi va ficar del tot. Després d'una bona ensabonada i d'una bona esbandida, va quedar com a "nou". Net i polit. La barba i el bigoti, havia decidit provar de deixar-los créixer, fer-se un retrat, i enviar-lo a la Roseta, malgrat que ella havia comentat en diverses ocasions el desagradable que li era besar un oncle que només s'afaitava un cop cada quinze dies.

No tenia decidit anar en lloc però, es va enllustrar les sabates i es va "mudar". En acabar, al mirar-se al mirall es va trobar fins i tot "maco". Se sentia pletòric, important, tenia salut, una feina que ni en moments d'eufòria havia pogut imaginar, no havia hagut de gastar ni un cèntim dels que li havia donat el pare i havia començat a fer un racó per anar a buscar la Roseta, casar-s'hi, i tornar amb ella a aquelles terres que prometien un gran futur.

En aquella hora del matí, a l'ambient hi havia un gran silenci. Tot inspirat, va pensar que era el moment de fer una carta a la Roseta i va agafar la llibreta on tenia apuntades com a recordatori, les moltes experiències que anava adquirint. S'havia d'afanyar a escriure, doncs era el dia que recollien el correu i després encara tota la correspondència havia de fer el trajecte en vaixell. La Roseta tardaria dies en llegir-lo. Però, malgrat el temps que hauria passat, se'n podria fer una idea del seu dia a dia.

Va caminar fins trobar un arbre que amb la seva copa podés guarir-lo del sol. L'astre rei, cada matí s'empipava, ja que li feia mandra haver-se de llevar i emprendre la monòtona tasca de fer veure a tot el món la seva majestuosa rodona plena d'escalfor i claredat... Tot plegat, per arribar a la nit, i haver d'amagar-se fins l'endemà, per deixar pas a la voluble lluna que no estava mai satisfeta amb la seva aparença i la transfigurava cada setmana.

Es va recolzar en l'arbre tot el còmode que va poder, va obrir la llibreta i amb molta cura va arrencar un full en blanc per passar "en net" tot el que tenia apuntat i volia explicar a la Roseta.

La seva carta començava així...

Mendoza (Argentina), 24 de juliol de 1945 - 07 hores 27 minuts

Molt estimada Roseta:

No he tingut ni un moment de calma per escriure't. L'aprenentatge és molt dur, em té absorbit a totes hores doncs requereix un gran esforç mental i físic. Però, arribada la nit en aquells moments en que un es troba a sí mateix i tanca els ulls, no deixo de pensar en tu. Enyoro la teva presència, la teva veu, el teu somriure, les teves carícies... el poder agafar les teves mans i poder dialogar i descansar els meus neguits en moments de solitud i defalliment... Roseta ho ets tot per mi... Omplés tot el meu cor... Només penso en el dia que ens retrobarem per no separar-nos més.

Crec que he encarrilat bé el nostre futur i t'explico com van les coses. Després d'una llarga conversa amb els amos, van acceptar que em quedés a treballar per ells. Hi havia dues opcions de treball per escollir. Una d'elles era quedar-me a les afores de Buenos Aires per cuidar de la pastura de vedells, en tenen tres-cents, amb l'enrenou que això comporta... I l'altra, anar a Mendoza, on tenen una immensa extensió de terrenys plens de vinyes on es dediquen des de cuidar dels sarments i del raïm fins arribar a la seva premsa, embotellament i distribució. He pensat que Catalunya és més país de vins que de grans ramats i he decidit aprendre tot el referent a les vinyes.

Després d'explicar als amos el motiu perquè havia escollit anar a Mendoza els va semblar bé i em van presentar a la seva única filla la qual, està al front de tot el que fa referència a la viticultura. Ella és la que m'ha ensenya't a muntar a cavall i algun secret sobre com s'han de cuidar els ceps.

Es diu Patrícia, és jove, alta i molt maca, porta els cabells llargs fins la cintura, recollits amb un gran llaç, no passa desapercebuda. No té mandra, i les vinyes no tenen secrets per ella, és una gran entesa i la gent tenen en molta consideració tot el que diu. Passem moltes hores junts... [Continuarà]

La Roseta

¡¡ Valguem Déu!! ¡¡ Valguem Déu!! quan la Roseta va rebre la carta d'en Pau... La seva imaginació no la va aturar ningú... La gelosia va fer acte de presència d'una manera brutal, de tal manera que durant dies no va poder menjar res... tenia un nus a l'estómac que no admetia ni un vas d'aigua.

Es passava el dia pensant el mateix... Mira que si és una desvergonyida i s'aprofita de la solitud del meu Pau... Mira que si a més d'ensenyar-li tot el referent a les vinyes vol fer de "mestre" i donar-li "ensenyances" que no tenen res a veure amb el vi... Mira que si s'enamoren... Mira que... Mira que... Per què havia de ser una dona maca i jove i a sobre ser l'hereva d'una gran fortuna amb terres i negocis, la que ensenyés el seu Pau...? Per què no ho feia un home com a tot arreu...? El seu cap no parava de pensar... i res de bo... La gelosia no deixa raonar i actuar amb sensatesa, és mala consellera, doncs va rosegant l'ànima destrossant-la de mica en mica, al igual que un corcó quan es fica dins un moble i poc a poc, sense fer soroll, es va menjant la fusta fins deixar només que pols...

[Continuarà]

"La tieta Vicenta" - Any 1919 - [3]

En Joan i la Vicenta no podien estar junts cada dia, les seves obligacions no ho permetien però, només el veure's de lluny... feia de guspira per encendre el foc del seu desig.

I així anaven passant els dies... eren feliços, qualsevol petit contacte de la seva pell feia que l'amor i la passió que sentien l'un per l'altre es desbordés... Començaven a planejar el seu futur però... no podien imaginar ni per un moment el que el destí els tenia reservat... [Continuarà]

Mª Mercè Usón

En la serenor del meu capvespre....

Estic escoltant un CD d'en Lluís Llac que pertany a la trilogia que us vaig recomanar el mes de setembre i que es titula "Verges 2007". Totes les cançons estan cantades amb molta tendresa però, sobre tot n'hi ha una, que sempre em fan reflexionar en l'avui, i alhora, sentir enyor de l'ahir.

La cançó es titula "Alè" i la lletra diu així:

Ara que els meu ulls entreveuen la serenor del meu capvespre, aprenc certesa en la veritat que abans endevinava: jo només tinc un desig d'amor, un poble i una barca.

De tants ahirs que s'esllavissen guardo regals que ni esperava, petxines plenes de bells tresors, dolors que em fan mestratge, que amb avarícia d'infant voraç, aplego en l'equipatge, però... només tinc un desig d'amor, un poble i una barca.

Desig d'amor per no perdre mai el plaer d' enamorar-te, un poble que ens deixi compartir la joia d'estimar-nos i una barqueta per si la mar, la mort volgués donar-me.

Que amb això em basta. I tot passant les primaveres, la vida haurà de despullar-me d'inútils túniques per fer un camí, on només cal un desig d'amor, un poble i una barca.

Arribar nu de formes vanes al gest adust que tot ho acaba, havent entès que per tant d'amor, la fi vols amagar-me. Llavors, potser si el cos m'ho permet, et deixaré enganyar-me. Me n'aniré amb un desig d'amor, un poble i una barca...

Qui no sent una mica de melangia, quan escorcollem en el bagatge de la nostra vida on vàrem dipositar fins sobreeixir-lo, els nostres desitjos i les nostres il·lusions...? **Qui** no recorda amb satisfacció l'haver conquerit amb esforç una meta proposada o, l'haver tingut a prop a una persona estimada...? Però... **Qui** no troba en el fons de l'equipatge, injustícies, mals entesos o desenganys que ens van produir frisança...?

Ja en el capvespre de la meva vida. M'aturo i penso... Ha valgut la pena la prioritat que vaig donar a tanta lluita per aconseguir el que semblava era indispensable...? Val la pena prosseguir amb l'esclavitud que donen tants esforços que fan difícil gaudir de sentiments i emocions que encara poden satisfer amb plenitud, el meu cor i la meva ànima...?

Del passat... ves a saber... de l'avui el que sé... és que estic cansada... que ja no em cal viure a corre-cuita lluitant per omplir unes alforges de coses que no són necessàries, oblidant que en un moment o altre, la mort, pot esperar-me en qualsevol cantonada... Que fóra bo alleugerar la meva alforja de records de fets i gent que m'han fet mal... que no eren el que semblaven... i que malgrat el pas del temps i a contra cor, encara em fan recança.

Voldria emprendre el camí que em queda, nua d'un equipatge en el que encara hi resta i el fa feixuc, algun que altre sentiment de nostàlgia... I poder gaudir amb serenor d'un lloc per fer la meva estada. On només hi calgués... Un gran desig d'amor... i algun... boci d'esperança.

Mª Mercè Usón

Reflexions de Saviesa

- Solament aquells que coneixen l'enyorament saben què és patir.
- Quan la vida et doni motius per estar trist, no et faci vergonya plorar com un infant. Ben segur si no tens a ningú que et pugui consolar, les llàgrimes, aportaran serenor i consol a la teva ànima.

Cuina:

Croquetes: *De pollastre, pernil, peix, bacallà o restes de qualsevol rostit.*

Ingredients per fer 12 croquetes de mida normal

- Oli.
- Pollastre, pernil, bacallà, etc.
- 1 ceba grosseta.
- 150 gr. de farina blanca
- $\frac{3}{4}$ de litre, més o menys, de llet sencera o caldo, dependrà de la quantitat de farina que hi poseu.
- Sal.
- Nou moscada, un polsim.
- Farina de galeta.
- Ou.

Elaboració:

Esmicoleu l'ingredient del que voleu fer les croquetes i reserveu-lo.

En una paella poseu oli i feu "suar" poc a poc, la ceba ratllada juntament amb l'ingredient escollit (pernil, rostit, peix etc.) i amb una cullera de fusta ho aneu remenant fins que la ceba sigui cuita, llavors hi afegiu la farina fins que agafi color i absorbeixi l'oli de la pasta. Quan tot estigui agermanat hi poseu la llet o el caldo, la sal i la nou moscada (pareu compte amb la sal per si l'ingredient de què feu les croquetes ja en porta). La massa la podeu fer més clara o més espessa, com més clara més costarà donar a les croquetes la forma típica. Ho aneu remenant fins que es desprengui tot plegat de la paella, la qual cosa voldrà dir, que tot és cuit.. Deixeu refredar la massa abans de donar forma a les croquetes. Passeu-les per ou batut i pa ratllat, i fregiu-les en oli abundant.

Torrades de Santa Teresa

Ingredients:

- Pa, millor del dia abans.
- Llet sencera.
- Ous.
- Sal.
- Una pell de llimona (optatiu).
- Canyella.
- Sucre.

Preparació:

Poseu a bullir la llet amb la pell de la llimona i una branca de canyella. Deixeu-la refredar. Remulleu-hi (que no quedin xopes) les llesques de pa no massa fines, i les passeu per ou batut amb un polsim de sal. En una paella amb oli abundant i molt calent, les aneu fregint.

Escorreu-les damunt d'un paper absorbent i ensucreu-les. Si no heu bullit la llet amb la canyella i us agrada, podeu barrejar canyella en pols amb el sucre. Si poseu la barreja en un plat us serà més fàcil endolcir-les.

I..... BON PROFIT